

eglutė

2
FEBRUARY

1989 *apr*

VASARIS

eglutė

VASARIS
1989
FEBRUARY

TURINYS

- 3 LIETUVA, J. Minelga
- 4 SVARBI DIENA, O.M.
- 14 PALEPĖJE, Rytų Laumė
- 19 MŪŠŲ KALBA, Vitalija
- 22 RŪPINTOJĖLIS, O.M.
- 26 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 29 PROTO MANKŠTA

PIEŠINIAI

Viršelis — J. Paukštienė

Vinjetės — Z. Sodeikienė

Kitos iliustracijos:

- J. Paukštienė — 3, 4-13, 22, 27
- N. Palubinskienė — 14, 15, 16, 18
- P. Osmolskis — 19, 20, 21
- B. Gedvilienė — 20
- A. Balukas — 28
- A. Trinkūnas — 29
- E. Muliolienė — 32

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

LIETUVA

Jonas Minelga

Mūsų žemė tartum rojus —
Pasaka jinai.
Saulėn kyla vasarojus,
Supasi linai.

Girioj eglė plačiašakė
Ošia pamažu.
Niekad niekas neišsakė,
Kaip tenai gražu.

Kloniais teka plačios upės —
Žydrios kaip dangus.
Prie Nevėžio ir Šešupės
Kraštas mums brangus.

PASAKŲ pėdsakais

SVARBI DIENA

O. M.

Elenutė didelėm akim žiūrėjo, kaip mama vilkosi savo nunešiotą rudeninį palta. Ir senelis ruošėsi kažkur eiti. Tik močiutė ramiai sėdėjo ant sofos, megzdama žieminę kepurę. Tauras gulėjo šalia močiutės ir spardėsi.

— Mamyte, seneli, kur judu einate? Ir aš noriu eiti drauge.

— Ši sykį pabūk namuose, Elenute. Mudu netrukus grįšim.

— Prašau, mamyte. Ir aš noriu drauge. . . Nepalikit manęs! Kur judu einate? Ar tu, seneli, palydėsi mamyte į darbą?

Senelis, užsivilkęs šiltą švarką, priėjo prie savo anūkėlės. Jis paglostė jos galvutę ir pasakė:

— Cit, mergyte. Labai smalsi esi. Daug žinoti — nesveika. . .

Elenutė jau ruošėsi verkti. Čia kažkas vyksta be jos žinios. Mama ir senelis susižvalgė.

— Ar vestis? — abejingai paklausė mama. — Juk pavojinga. Anąsyk milicija ir gaudė, ir baudė. . .

— Bet juk tai atmintinas įvykis, — tyliai prašneko senelis. — Bus mergaitei prisiminimas visam gyvenimui.

Mama dar valandėlę pagalvojo, paskui pasakė:

— Na, Elenute, greit vilkis paltuką ir einam.

Antrą kartą raginti nereikėjo. Elenutė greit užsivilko paltuką, ir visi trys išėjo. Mergaitė nujautė, kad čia bus kažkas nepaprasto. Ji nedrįso daugiau klausinėti, kad nepaliktų jos namuose.

Susikabinę rankomis, visi trys skubėjo Vilniaus gatvėmis. Ėjo ir daug kitų žmonių — labai daug. Automobilai zujo į visas puses. Nors tai buvo penktadienis, darbo diena, bet visų nuotaika pakili — šventiška.

Toli eiti nereikėjo. Kai įsuko į Gorkio gatvę, buvo aiškiai matyti, kad žmonių minia banguoja katedros link.

Elenutė žinojo, kad senais laikais ši gatvė buvo vadinama Pilies gatvė. Dabar atrodė, jog visas Vilnius žygiuoja ta gatve.

— Mamyte, tiek daug žmonių su mumis eina — ar visi ten pat? — sušnabždėjo Elenutė mamai.
— Ten pat, Elenute.

— Šiandien iškels tikrą lietuvišką vėliavą Gedimino kalne, — paaikšino senelis. — Tai istorinis momentas, vaikelai.

Gedimino aikštėje prie pat katedros rinkosi žmonės. Jų buvo labai daug.

— Pakelk mane, seneli, nematau.

Senelis pakėlė mergytę ant savo pečių. Iškilusi virš žmonių galvų, ji pamatė, kaip gražiai apsirengę jaunuoliai ir merginos nešė didžiulę trispalvę. Jie takeliu kopė į kalną. Gaudė trimitai ir šaudė iš patrankų. Paskui buvo labai tylu. Visi laukė, kol ant tuščio stiebo iškils vėliava.

Senelis sakė, kad naktį kažkas nukabino tarybinę vėliavą. Elenutė žinojo, kad tai netikra Lietuvos vėliava — spalvos ne tokios, kaip turi būti.

Kai trispalvė pasirodė Gedimino bokšte, žmonės mąjo ir savo trispalves. Daug kas buvo atsinešęs su savimi ir minioje plevėsavo trispalvių miškas. Visi šaukė valio ir plojo.

Tada buvo kalbos. Elenutei patiko, kaip kalbėjo toks baltagalvis seneliukas. Jo vardas — profesorius Vytautas Žemkalnis-Landsbergis. Jis buvo 95 metų amžiaus, bet atrodė visai gerai. Jis pasakė per garsiakalbį::

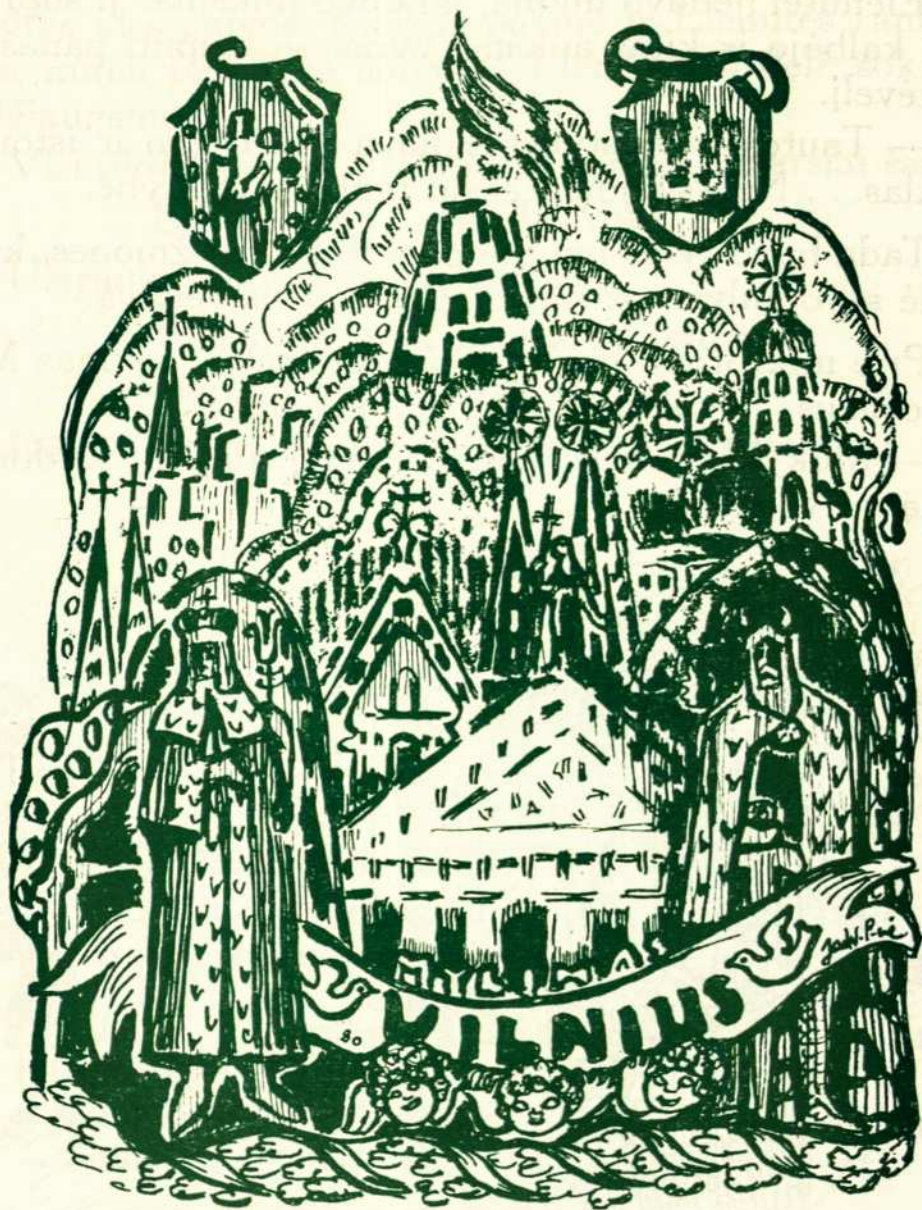
— Štai mūsų tautos pirmieji žingsniai į laisvę.

Tada jis papasakojo, kad jis buvęs Lietuvos kariuomenės savanoris ir nepriklausomybės kovų dalyvis. Tai išgirdę, visi žmonės garsiai plojo.

Elenutė apsidairė aplinkui. Ji matė daug jaunų veidų — studentų ir gimnazistų. Matė ir vaikų — tokių kaip ji,

sėdinčių ant tėvų pečių. Tarp iškeltų vėliavų buvo ir senų, apiplyšusių. Jos ilgai išlaikytos senose skryniose.

Prie garsiakalbio jau stovėjo kitas žmogus. Jis sakė žodžius, kuriuos Elenutė ilgai prisiminė:

— Šiandien, iškeldami vėliavą, nusilenkiam žemei, nusilenkiam savo tautai... Dabar turim būti geresni žmonės.

Elenutė matė, kaip senelis, išsitraukęs nosinę iš kišenės, šluostėsi ašaras. Ir mamos skruostais riedėjo ašaros. Bet Elenutei nebuvo liūdna, jai buvo linksma. Ji suprato, kaip kalbėjo ir kitas aukštas vyras — truputį panašus į jos tėvelį.

— Tautos ir valstybės vėliava yra Dievo ir istorijos ženklas. . . Nuo šiandien esam tauta ir valstybė.

Tada buvo tylos minutė pagerbti visus žmones, kurie guldė savo galvas už šią, tikrą Lietuvos vėliavą.

Prie mikrofono buvo iškviestas poetas Justinas Marcinkevičius. Jis prisiminė savo jaunystę:

— Mokyklos suole piešm Vilnių, piešm Gedimino kalną su trispalve.

Elenutė suprato, kad tai buvo seniai. Poetas baigė savo kalbą eilėraščiu. Jame buvo daug žodžių, bet Elenutės atmintin įstrigo tik patys pirmieji:

**Dainuoju Lietuvą
kaip džiaugsmą,
išaugusį iš pelenų. . .**

Jam baigus, visi užtraukė Maironio giesmę "Lietuva brangi". Kai kurie žmonės susiėmė rankomis ir laikė jas iškeltas virš galvos. Kažkas paėmė ir Elenutės rankutę. Visa minia palengva siūbavo. Elenutės širdelė šokinėjo iš džiaugsmo.

Visi plojo, paskui pradėjo ritmingai ir garsiai šaukti:

LIETUVA... LIETUVA!

Užtraukė gerai žinomą dainą:

**Viens, du, trys — graži Lietuva,
kaip gėlelė žydi visada.**

Dūdų orkestras smagiai pritarė dainavimui.

Palengva žmonės ėmė skirstytis. Senelis nuleido Elenutę ant žemės, ir vėl visi trys susikabinę ėjo namo.

— Ir aš prisimenu, kaip pirmą kartą po karo 1919 metais sausio 1 dieną čia Vilniuje iškėlė trispalvę Gedimino bokštą. Neilgai ji čia plevėsavo, bet vis viena džiaugėmės, kad mes lietuviai pirmi iškėlėm savo vėliavą, — pasakė senelis.

Parėję namo, visi susėdo aplink virtuvės stalą pasakoti močiutei.

— O aš prisimenu, kaip paskutinį sykį 1939 metais mūsų vėliava plevėsavo Gedimino kalne, — atsiduso močiutė.

— Nemaniau, kad sulauksim tos dienos ją vėl pamatyti, — tarė senelis.

— Tai daug turėsim papasakoti tėveliui, kai sugrįš! — džiaugėsi Elenutė.

— Iš komandiruotės jis grįš tik kitą savaitę, — tarė mama. — Papasakosim jam, ką matėm šiandien, spalio 7-tą dieną.

— Ar teisybė, kad mums ir katedrą gražins, — paklausė močiutė.

— Atrodo, kad taip, — pasakė senelis.

— Visi galėsime sekmadienį eiti Mišių į katedrą! — plojo rankutėmis Elenutė.

— Gal dar ne taip greitai, vaikeli, bet tikriausiai eisim. Gal ir pats kardinolas Vincentas Sladkevičius aukos Šventas Mišias. Tai tikrai būtų didelė šventė, — kalbėjo močiutė.

Visi buvo taip susijaudinę, kad beveik pietus pamiršo, nors jau buvo laikas. Gatvėmis dar vis ėjo būreliai žmonių, ypač jaunimo, dainuodami patriotines dainas.

PALĖPĖJE

Rytų Laumė

Zita dažnai aplankydavo savo senelius. Ji žinojo beveik visus kampus senelių namuose. Ji žinojo, kur senelis laikė savo įrankius. Ji žinojo net kur močiutė slėpdavo gimtadienio dovanas. Zita mėgdavo viską išieškoti ir patikrinti.

Bet vienoje vietoje ji nebuvo buvusi. Jie niekad nebuvo užlipus į palėpę. Močiutė jai vis sakydavo, kad ten nėra nieko įdomaus mažom mergytėm. Ir, be to, ten pavojinga lipti.

Todėl Zitai labai rūpėjo pamatyti palėpę. Vieną dieną ji prisikalbino seneli:

— Lipkim į palėpę, seneli. Aš labai noriu ją pamatyti.

Durys į palėpę buvo koridoriuje. Bet laiptų į tas duris nebuvo. Senelis atnešė kopėčias, atrėmė į sieną ir užlipo. Jis atidarė dureles ir uždegė šviesą. Tada jis padėjo Zitai užlipti.

Palėpėje buvo tamsu, nors degė lemputė. Ir buvo labai dulkina. Zitai pradėjo niežtėti nosį. Senelis kelis kartus nusičiaudėjo.

Kai Zitos akys priprato prie tamsos, ji pradėjo dairytis. Ji pamatė kelias senas dviračio padangas. Buvo daug dėžių — pilnų knygų ir senų sąsiuvinių. Viename kampe gulėjo dėdės Jurgio išaugti žaislai. Jis su jais žaidė, kai buvo mažas. Dabar jis jau užaugęs vyras.

— Seneli, žiūrėk, radau močiutės senų skrybėlių! —
sušuko Zita. Ji užsidėjo tas skrybėles vieną po kitos ir
modeliavo seneliui.

— Ir aš radau kažką įdomaus, — pasakė senelis, temp-
damas didelį seną lagaminą. Zita tuojau prie jo prišoko.

Lagamino dangtis girgždėjo, kai jiedu jį atidarė. Vi-
duje jie rado tris dalykus.

Pirmiausia Zita paėmė į rankas mažą, popieriumi ap-
vyniotą pakietėlį. Senas, pageltęs popieris šlamėjo, kai
jį išvyniojo. Popieryje buvo rudų plaukų kasa.

— Kieno čia plaukai? — paklausė Zita.

— Tavo močiutės kasa. Ji turėjo gražius, ilgus plau-
kus, kai buvo jauna. Paskui ji savo kasas nusikirpo.

Senelis su Zita pasilenkė prie kito šilkiniamė popierėje įvynioto daikto. Šis buvo daug didesnis. Zita atsargiai išvyniojo ir rado ilgą, baltą suknelę.

— Tai močiutės vestuvinė suknelė, — paaiškino senelis.

— Močiutė buvo labai graži, kai buvo jauna, ar ne? — domėjosi Zita.

— Buvo, — nusišypsojo senelis.

Lagamino dugne gulėjo dar vienas daiktas. Dailiai aprištas nublukusiu mėlynu kaspinu, geltonavo pundelis vokų.

— Kas čia? — stebėjosi Zita, traukdama vieną voką. Ant voko buvo pašto ženklai su įrašu: Lietuvos paštas.

— Laiškai, — pasakė senelis.

— O kas prirašė tiek daug laiškų? — nenurimo Zita, žiūrindama ištrauktą voką.

Senelis nusijuokė, paimdamas laiškų pundelį:

— Tai aš tavo močiutei parašiau šiuos laiškus, o ji man atrašė. Bet tai buvo labai seniai, kai buvome jauni.

— Ar gali man juos paskaityti? — prašė Zita.

Senelio veidu prabėgo lengva šypsena.

— Dabar ne. Gal kada nors, kai paaugsi, pati galėsi juos pasiskaityti. Tada, kai močiutės ir manęs jau nebus šiame pasaulyje. Be to, čia asmeniškai laiškai. Reikėtų atsiklausti močiutės. . .

— Gerai, seneli, nunešim močiutei tą pundelį laiškų. Gal ji pati bus pamiršusi, kad jie čia yra.

Tada jie abu išgirdo močiutę kviečiant:

— Jau laikas pietų! Kurgi judu pasislėpėt?

Senelis su Zita nulipo kopėčiomis ir nusiplovė rankas, prieš eidami pietauti.

— Mes buvome palėpėje, — pasigyrė Zita.

— Nesirūpink, buvom atsargūs ir nieko blogo mums nenutiko, — ramino močiutę senelis.

— Ir žiūrėk, močiute, ką mes suradom, — tarė Zita, duodama močiutei laiškų pundeį.

— Nejaugi! Vai jergutėliau, — susijaudino močiutė.

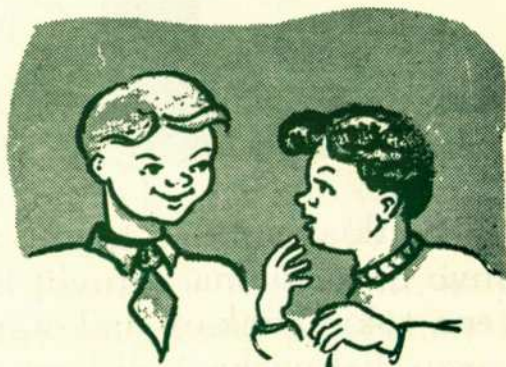
Po pietų visi trys žiūrėjo nuotraukų albumus. Zita pamatė daug senų nuotraukų iš senelių gyvenimo. Jai buvo labai įdomu. Seneliai jai papasakojo apie įvairius žmones ir apie tuos laikus, kai jie buvo jauni.

parašė 14 m. Vitalija iš Lietuvos

**Vaikeli, nebijok
ir žodžio nenumesk.
Kur kas baisiau be jo,
be jo ir mes — ne mes.**

Gimtoji kalba prasideda pasaka, lopšine, kurią seka ar dainuoja mama.

Labai sena tėvynė Lietuva, bet dar senesnė jos kalba. Kalba išreiškiame džiaugsmą ir liūdesį, meilę ir laimę ir vargą. Mūsų kalboje atsišviečia tautos kultūra ir jos istorija. Todėl neturime teršti savo kalbos keiksmazodžiais, o ją branginti, saugoti, plėtoti.

Prisiminkime K. Ušinskio žodžius: “Mirė kalba tautos lūpose — mirė tauta”. O juk taip susiklostė prūsų tautos likimas. Turime dėkoti tiems, kurie padėjo išsaugoti mūsų kalbą. Mūsų lietuviškos knygos tėvas — Martynas

Mažvydas, kuris davė pradžią lietuviškai knygai. Kai lietuvių kalba lenkinimo laikotarpyje buvo žlugusi, Antanui Baranauskui pavyko išaukštinti lietuvių kalbą savo kūrinyje "Anykščių šilelis".

Sunkiausi mūsų tautos metai buvo 1864-1904, kada buvo draudžiama lietuvių kalba. Nė viena tauta neišgyveno tokio sunkaus laikotarpio, kaip Lietuva. Nepaisant vargų, lietuvišką žodį išsaugojo M. Valančius, P. Višinskis, J. Jablonskis, Šatrijos Ragana, Žemaitė. Tuo metu užsienyje leidžiamas knygas į Lietuvą dešimtmečiais nešė knygnešiai ir daraktariai. Knygnešys A. Bataitis rašė: "Tuo kartu nebebuvo galima gauti nei elementorių, nei maldaknygių; viskas buvo rašoma rusiškais raidėmis lietuvių kalba". Daug lietuviškojo žodžio saugotojų žuvo, bet jie amžinai pasiliko lietuvių širdyse kartu su gimtąja kalba.

Sunku buvo lietuviams išsaugoti gimtąją kalbą ir tarybų valdžios metais. Nors buvo rašoma daug knygų lietuviškai, tačiau mažą vaikutį, dar neištariantį teisingai savo vardo, jau mokė rusiškai. Nors negandų metai praėjo, bet dar daug ką reikia daryti, kad kalba neišnyktų.

Dabar lietuvių kalba yra įstatymiškai pripažinta valstybinė. Ją mokosi daugelyje pasaulio universitetų, nes ji — seniausia indoeuropiečių kalba, iš kurios kilo vokiečių, anglų, prancūzų, rusų, lenkų ir kitos kalbos. Prancūzų kalbininkas A. Mėje pasakė: “Tas, kuris nori žinoti, kaip kalbėjo mūsų proseneliai, turi atvažiuoti pasiklausyti, kaip kalba lietuvis valstietis”.

Lietuvių kūriniai yra verčiami į pasaulio kalbas, o kitų tautų knygos — į lietuvių kalbą. Tai padeda pažinti kultūrą ir stiprinti draugystę. “Žus kalba — žus tauta”, todėl nepamirškime tėvų kalbos. Tai brangus turtas, jungiantis mūsų praeitį ir ateitį.

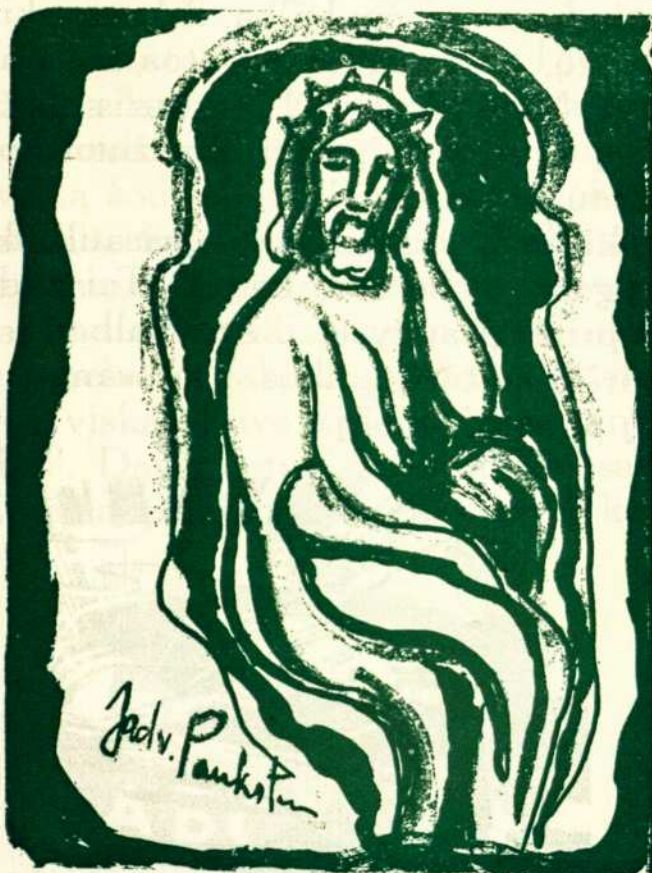
LIETUVA ir MES

RŪPINTOJĖLIS

O. M.

Lietuviškas Kristus

Lietuviai dažnai Kristų vaizduoja kaip Rūpintojėlį. Tai medinė sėdinčio Kristaus statula. Dažnai jis viena ranka pasiremia galvą, o antrą laiko ant kelių. Veidas liūdnas, susimąstęs. Atrodo, kad jis kažką galvoja, kažkuo rūpinasi. Kartais Rūpintojėlis turi erškėčių vainiką ant galvos.

Rūpintojėliai Lietuvoje

Seniau Lietuvoje Rūpintojėlius išdroždavo dievdirbiai arba šiaip paprasti žmonės. Vėliau juos darė skulptoriai, menininkai.

Rūpintojėlius kabindavo prie medžių miške ar pakele. Kartais juos idėdavo į lauko koplytėles. Tik vėliau Rūpintojėlis buvo laikomas bažnyčiose.

Dabar didžiausias Rūpintojėlis Lietuvoje sėdi prie tako į Kryžių kalną. Kiti Rūpintojėliai suvežti į muziejus.

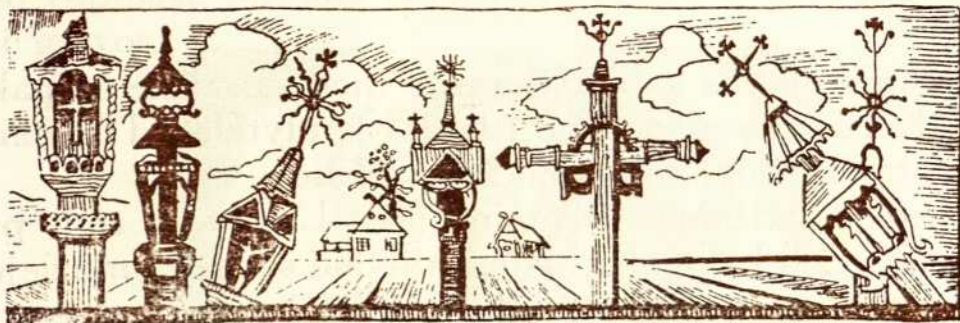
Legenda apie Rūpintojėlį

Žemaičiai ypač mėgo Rūpintojėlį. Yra Žemaičių legenda, kad Rūpintojėlis tai prisikėlęs Kristus, grįžęs į žemę. Jis nuliūdęs mąsto apie visas blogybes pasaulyje.

Kita legenda pasakoja, kaip Dievulis, nubaudęs pasaulį tvanu, susirūpino, kad nuskriaudė paukštelių, gyvulėlius ir žmones. Jam pagailo jų, ir jis atsisėdo pakeleje ant akmens ir susimąstė.

Rūpintojėlio kilmė

Toks mąstantis Kristaus atvaizdas buvo žinomas Vakarų Europoje nuo 16-to amžiaus, ypač Vokietijoje, Bavarijoje. Kai tėvai jėzuitai gaivino lietuvių tarpe katalikų tikėjimą, jie ragino naudoti Dievo ir šventųjų paveikslus ir statulas. Lietuviai ėmė drožinėti Rūpintojėlius. Jie juos atvaizduodavo savu būdu.

Nepriklausomoje Lietuvoje Rūpintojėlius ėmė rodyti meno parodose Vilniuje. 1925 m. Monzos mieste, Italijoje, Rūpintojėlis buvo išstatytas meno parodoje. 1937 m. pasaulinėje Paryžiaus parodoje Lietuvos salės viduryje buvo didelis Rūpintojėlis. Jį išdrožė Juozas Mikėnas.

Prisikėlimo bažnyčioje Toronte yra žmogaus dydžio Rūpintojėlis. Tai skulptoriaus Vytauto Kašubos darbas.

Rūpintojėlis mums

Mums Rūpintojėlis reiškia Kristaus gerumą. Jis rodo, kad Kristus rūpinasi mumis, mūsų gyvenimu. Jam rūpi ir mūsų tauta bei jos ateitis.

RŪPINTOJĖLIS

IŠ LIETUVOS

Rūpintojėli, tėviškės laukuose
Matei ir džiaugsmą ir skriaudas žmogaus.

Kam gi dabar nelaimėj pasiguosiu,
Jeigu nuo kryžkelių ir iš širdžių Tave išraus?

Kas gi išgirs tylią širdies dejonę
Ir kas nušluostys ašaras gailias?

Kas laimins mūsų žemišką kelionę,
Rūpintojėli, kas? — Jeigu nebus Tavęs...

Rūpintojėli, nepalik mūs krašto!
Rūpintojėli, nepalik širdžių!

Tarytum į Tave Tėvynė mūs įaugo —
Jos ašaros, jos laimė, jos kančia.

Tol ji tvirta, kol Tavo rankos saugo.
O Viešpatie, tik neišeik, tik neišeik iš čia!

KĄ MUMS REIŠKIA VĖLIAVA

Rašo Toronto Maironio lit. mokyklos mokiniai.

Kiekvienas kraštas turi vėliavą, kuri vaizduoja to krašto praeitį ir jo istoriją. Pavyzdžiui: Amerikos vėliavos dryžiai primena, kad pradžioje jos sąstata buvo tik 13 valstybių. Kanados vėliava dar yra labai jauna, nes netaip seniai dar turėjome Britanijos vėliavą, kaip ženklą, kad buvome Anglijos kolonija. Taip pat Lietuvos trispalvė turi gražią ir svarbią mums istoriją. Todėl mes turim Lietuvos vėliavą gerbti ir mylėti. Lietuvos vėliavos spalvos mums primena Lietuvos javus, miškus ir kraują — pralietą už jos laisvę.

Vyta Šileikaitė

Vėliavos yra kaip simbolis, primenantis žmonėms jų kraštą, valstybę, organizaciją ar kariuomenę. Vėliavos, kurios turi man didžiausią reikšmę, yra: Kanados ir Lietuvos. Kanados, nes tai mano tėvynės vėliava, Lietuvos — tai mano tėvelių ir senelių tėvynės vėliava. Kanados vėliava yra raudona, balta su klevo lapu viduryje. Lietuvos vėliava yra geltona, žalia ir raudona. Geltona primena saulę ir javus. Žalia primena pievas, medžius ir miškus. Raudona — kraują, išlietą tų žmonių, kurie mirė už laisvę. Mes gerbiame vėliavą atsistodami, nusilenkdami, pabučiuodami ją arba duodami saliotą.

Paulius Dailydė

Mes Kanadoje gyvename ir gerbiame jos gražią vėliavą — raudoną klevo lapą ant balto dugno. Bet mes tuo pačiu laiku lietuviai, tai reikia mums atsiminti ir gerbti Lietuvos vėliavą, mūsų trispalvę — geltoną, žalia ir raudoną. Jeigu mes ją nustotume gerbti, mes pamirštumėm ne tik Lietuvą, bet visus kareivius, kurie atidavė savo gyvybę, kad išlaikytų Lietuvos laisvę — mūsų protėvių laisvę. Mes pamirštumėm savo šaknis. Kai aš dabar matau Lietuvos vėliavą Mississaugos sporto aikštėje, aš didžiujusi, kad aš esu lietuvaitė.

Indrė Ramanauskaitė

Lietuvos vėliavos spalvos yra geltona, žalia ir raudona. Geltona spalva vaizduoja saulę ir Lietuvos javų laukus. Žalia spalva vaizduoja žolę ir tėvynės miškus. Raudona spalva vaizduoja kraują. Daug lietuvių kovojo, kad atgautų Lietuvai laisvę ir praliejo už ją daug kraujo.

Kristina Steponaitytė

Lietuvos vėliava yra trijų spalvų. geltona, žalia ir raudona. Vėliava yra tautos atstovė, jos dvasia. Mes visi mylėkim savo tautos vėliavą ir gerbkim ją.

Jonas Kavaliauskas

Lietuvos vėliava yra trispalvė: GELTONA spalva mums primena nokstančius javus. ŽALIA spalva primena Lietuvos miškus ir pievas. RAUDONA spalva primena kraują kareivių, kurie mirė kariaudami už mūsų kraštą. Kiekviena valstybė turi skirtingą vėliavą. Visose progose dalyvaujančios vėliavos nurodo valstybę. Taip pat ir kiekviena organizacija turi savo vėliavą.

Visi turime gerbti vėliavas ir taip pat turėti savo krašto vėliavą. Lietuvos vėliavą aš matau kasdieną, nes ji yra mūsų televizijos kambaryje.

Petras Matukas

Lietuvos vėliava yra trijų spalvų: geltona, žalia ir raudona. Geltona spalva vaizduoja Lietuvos nokstančius javus. Žalia spalva vaizduoja Lietuvos miškus ir jos žalias pievas. Raudona spalva vaizduoja, kad buvo daug kraujo pralieta už Lietuvos laisvę.

Kiekviena valstybė ir organizacijos turi savo vėliavas ir jas laiko didelėje pagarboje.

Lina Kaleinikaitė

Mūsų krašto vėliava turi tris spalvas: geltoną, žalią ir raudoną. Geltona spalva vaizduoja Lietuvos geltonus javus ir duonelę. Žalia spalva vaizduoja miškus ir pievas. Raudona spalva, kad daug kraujo už laisvę pralieta Lietuvoje. Visos valstybės turi savo vėliavas ir jas gerbia. Ir aš turiu savo mažą vėliavėlę, kurią aš sau pats pasidariau.

Gintas Neimanas

I. PASLĖPTAS ŽODIS

Atspėk ir įrašyk nurodytus žodžius.

1. ————— labai mažas vandens kiekis.
2. ————— senovės ginklas.
3. ————— Estijos gyventojai.
4. ————— indas naudojamas bažnyčioje.
5. ————— didelė skylė uoloje.
6. ————— įkalama į lentas.
7. ————— plaukiojantis paukštis.

Ar matai paslėptą žodį?

II. ATSPEK!

Atspėk ir teisingai surašyk šiuos tautinius ženklus.

1. TYVSI	1.
2. TĖRPASLVI	2.
3. OMINGIDETULAPIS	3.

III. LIETUVOS DIDVYRIAI

Apačioj įrašyk žymių Lietuvos istorijos asmenų vardus. Skaičiai nurodo, kurias raides reikia naudoti. Virš kiekvieno vardo nurodyta, ką tas asmuo padarė.

A-1 B-2 C-3 Č-4 D-5 E-6 Ė-7 G-8 I-9
J-10 K-11 L-12 M-13 N-14 O-15 P-16
R-17 S-18 Š-19 T-20 U-21 V-22
Y-24 Z-25 Ž-26

Jis suvienijo Lietuvos valstybę ir 1253 metais buvo vainikuotas Lietuvos karaliumi.

1. 13 9 14 5 1 21 8 1 18

Jis sapnavo geležinį vilką ir 1323 metais pastatė Vilniaus miestą.

2. 8 6 5 9 13 9 14 1 18

Jis su broliu Kęstučiu pradėjo valdyti Lietuvą nuo 1343 metų. Jo laikais Lietuva buvo didžiausia valstybė visoje Europoje.

3. 1 12 8 9 17 5 1 18

Didysis Lietuvos Kunigaikštis, kuris padarė Lietuvą galingą valstybę ir pašalino kryžiuočius 1410 metais.

4. 22 24 20 1 21 20 1 18

Ji su savo tarnaitė išgelbėjo Vytautą iš kalėjimo.

5. 15 14 1

Jis yra Lietuvos Šventasis.

6. 19 22 11 1 25 9 13 9 6 17 1 18

Ji buvo Lietuvos Didžioji Kunigaikštienė.

7. 2 1 17 2 15 17 1 17 1 5 22 9 12 1 9 20 7

Ji 1831 metais drąsiai kovojo už Lietuvos laisvę sukilime prieš rusus.

8. 6 13 9 12 9 10 1 16 12 9 1 20 6 17 24 20 7

IV. MEDŽIAI

Apačioje yra įvairių medžių sąrašas.

1. Ratu apvesk tuos medžius, kurie auga Lietuvoje.
2. Keturkampyje surask visų medžių pavadinimus.

PUŠIS	OBELIS	AŽUOLAS
UOSIS	KLEVAS	ŽILVITIS
LIEPA	LOTOSAS	GLUOSNIS
GUOBA	DREBULĖ	KAŠTANAS
BERŽAS	AKACIJA	KOKOSO PALMĖ

Ž	I	L	V	I	T	I	S	O	K
K	A	Ž	U	O	L	A	S	L	O
A	A	T	U	O	S	I	S	I	K
P	U	Š	I	S	O	P	U	E	O
U	L	O	T	O	S	A	S	P	S
E	K	A	K	A	C	I	J	A	O
G	L	U	O	S	N	I	S	E	P
L	E	G	U	O	B	A	U	O	A
E	V	B	E	R	Ž	A	S	U	L
R	A	O	B	E	L	I	S	E	Ų
U	S	E	D	R	E	B	U	L	E

V. KAS???

1. Turi daug akių, bet nieko nemato?
2. Moka giedoti, bet nemoka kalbėti?
3. Neturi burnos, bet daug ką papasakoja?
4. Neturi kojų, bet gali bėgti?
5. Turi daug skylių, bet vandenį laiko?
6. Neturi lūpų nei rankų, o kelią nurodo?
7. Turi ausį, bet nieko negirdi?

VI. UŽDAVINYS

Atspėk skaičius minimus eilėraštyje ir išspręsk uždavinį. Kokį atsakymą gauni?

Paimk skaičių, kuris visai kaip **pienas**,
 Pridėk dar kitą, kuris skamba kaip **abu**.
 Padaugink tuo, kuris rimuoja su **menki**
 Ir atimk skaičių, panašų į **mėlynę**.
 Padalink iš skaičiaus, kurs baigias kaip **saldu**
 Ir gausi skaičių, kaip žodelis **lys** —
 Tada bus išspręstas ir šis uždavinys.

VII. PATAISYK!

Apačioj yra dvi eilutės labai žinomos giesmės.
 Išbrauk nereikalingą raidę, kuri netyčia įsimaišė. ..
 Atskirk žodžius ir žinosi, ką giedame.

**GVARGDAGNTOSLGIETGUVOGS
 VIGENGYBGĖTEGŽGYGDI.**

SAUSIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

II. 1. žvakė, 2. akys, 3. savaitės dienos.

III. 1-h, 2-f, 3-j, 4-c, 5-i, 6-g, 7-e, 8-b, 9-d, 10-a.

IV. Diametras — 19 colių. AB ir XY yra vienodo ilgio. XY yra rutulio radiusas. Du kartus XY duoda diametrą arba plotį.

V. 1. šalikas, 2. pirštinės, 3. botai, 4. kepurė, 5. paltas.

VII. stato, gydo, moko.